

קריין: זה בנפשנו. פודקאסט מבית אתר שוויים. מדברים על ועם מתמודדי נפש הכי פתוח שיש. בשיתוף מפעל הפיס. מפעל הפיס פועל למען שילוב מתמודדי נפש בקהילה ובתעסוקה. זה בנפשנו. מגישה עמליה ארגמן ברנע.

עמליה: ברוכים הבאים לפודקאסט מבית שוויים, אתר החדשות לאנשים עם מוגבלויות, שיוצא הפעם מגבולות החדשות והאקטואליה, ולוקח אותנו למסע בעקבות מצבי הנפש שלנו. יתארו כאן גם נשים וגברים, אנשים מוכרים ומוכרים פחות ועם כולם ננסה לנסח בגילוי לב, ובכנות מרבית, כמה שאפשר, ובחשיפה אמיצה, לשאול ולהשיב על מה זה בעצם להיות אדם. האורח שלי היום הוא איציק. איציק סעידיאן, הלום קרב, פוסט טראומטי, שמדינת ישראל כולה עצרה את נשימתה לאחר שכחלק מהמאבק הקשה שלו למען זכויות הנכים, הצית את עצמו מול משרדי אגף השיקום של משרד הביטחון, כמחאה על חוסר ההקשבה לצרכיהם של הלומי הקרב כמותו. אחרי הכול, סיפורו הטרגי של איציק, הוא בעצם סיפור הצלחה. הוא סיפור של מי שנולד מחדש, הוא נס שהתרחש לנגד עינינו ועדיין מתרחש, כי אם מולי יושב עכשיו בחור בן 28, חייכן, נאה, עם עיניים בוהקות, עם חיוניות שאי אפשר להטיל בה ספק.

(מוזיקה)

עמליה: שלום איציק, ותודה שבאת.

איציק: שלום גם לך, תודה רבה שהזמנת אותי לפודקאסט הזה היום.

עמליה: באהבה, אנחנו באמת שמחים בך, ואני רוצה לשאול אותך שאלה ראשונה שתמקם אותנו בחיך כיום. מאיפה אתה בא אלינו עכשיו?

איציק: אני מגיע מה.... מתל השומר, מבית החולים, אני כרגע עדיין מאושפז בשיקום.

עמליה: במחלקת שיקום או במחלקת כוויות, איפה?

איציק: לא, מחלקת שיקום.

עמליה: שיקום.

איציק: כן, אני עברתי כבר לפני המון זמן, אפשר להגיד... היום, איזה תאריך? היום ה-15, אז...

עמליה: שנולדת מחדש בעצם. שנשאת בחיים.

איציק: אפשר להגיד ככה, לא, אפשר להגיד לגמרי. לגמרי נולדתי מחדש.

עמליה: אז אפשר להגיד שאתה... גם בן שנתיים וגם בן 28.

איציק: לגמרי. סוג של, כן. אני חושב ש...

עמליה: יש לך צפי כמה זמן אתה עוד צריך להישאר בשיקום?

איציק: השמועה אומרת שזה יקרה בעזרת השם עוד חודש בדיוק.

עמליה: אה, באמת?

איציק: באמת. בסוג של סגירת מעגל.

עמליה: לסגור מעגל. נחזור לילדות איציק. באיזה בית אתה גדל? אני מניחה שהילדות שלך לא הייתה קלה, אני צודקת?

איציק: קל לא אני לא אגיד.

עמליה: איפה גדלת, בבאר שבע?

איציק: גדלתי, כשנולדתי, היינו גרים בשכונת י"א ולאחר מכן עברנו לשכונת ד'.

עמליה: אתה וכמה אחיך?

איציק: אני ושלושת, אני האחרון מבין האחים, אנחנו ארבעה.

עמליה: אימא, אבא?

איציק: אימא, אבא, כן. כשאני נולדתי החיים היו די נורמטיביים עד ש... עד שבגיל... גיל מסוים ממש ראיתי אלימות בבית וראיתי דברים. אני לא הכרתי את אבי, עליו השלום, כל כך, הוריי התגרשו כשהייתי בן שבע, ומאז לא ראיתי אותו... אני תמיד... למרות שהמשפחה שלי היו... התרחקו ממנו, אני תמיד, בתוך תוכי היה את הילד הקטן שתמיד חלם להגיע אליו ולהכיר אותו ולפגוש אותו ולהכיר מעבר כי... אני זכרתי זיכרונות בעיקר טובים. אבא ש... שיורד למטה תמיד בכדורגל עם חברים ומביא לכולם גלידות, או שלוקח אותנו לפארקים וטיולים, כאילו... אבא שיש לו את השקשוקה הכי טובה שיש, כאילו הכי אבא.

עמליה: ובסופו של דבר אני מבינה שסופו היה טרגי? סוף חייו.

איציק: אז אני בגיל 12 וחצי ללא... ממש ללא תמיכה של אף אחד החלטתי לבד שאני פשוט הולך לפגוש אותו, וזה... וזאת התקופה שהצלחתי, שאיכשהו הוא היה, אבא שלי היה משתמש סמים, אז ככה שגם כשהייתי מגיע אליו הוא לא היה בשיא הריכוז, אבל כילד, כנער בן 12 וחצי שחלם וחולם, שאבא שלו יחזור או אולי מתישהו להיות אדם נורמטיבי וכאילו אפילו בקטע של, הייתי... היו לו שיערות, שהיו יוצאות לו מהאף שהוא לא היה... ראיתי אותו דואג לזה שהייתי מספר אותו.

עמליה: היית קרוב אליו.

איציק: ממש, ממש ניסיתי, והאמנתי שאני יכול, יכול באמת אולי לעזור לו ולהוציא אותו, כי לא יודע, ראיתי בו את הנשמה שבו, ??? זה מה שראיתי.

עמליה: מעניין.

איציק: זה מה שראיתי, למרות כל הדברים שידעתי, וכל הדברים שראיתי שהוא עשה לאמי, ונוצר בינינו קשר שהיה, היה על בסיס, במקום ללכת לאימון כדורגל שהיה לי בשני ורביעי, הייתי פשוט מניח את התיק מחוץ לבית איפשהו והולך לפגוש אותו.

עמליה: בגיל 13 הוא נפטר. שבוע לפני הבר מצווה, כן, אתה זוכר את היום המדויק. כן.

איציק: הספקתי להכיר אותו לא מעט, כן, כאילו, לא הרבה, סליחה. לא כל כך הרבה זמן. הוא ארגן לי ממש את הבר מצווה, ורצה...

עמליה: בר מצווה.

איציק: קנה לי חליפה והכול, ושבוע לפני הוא...

עמליה: סיים את חייו.

איציק: סיים את חייו, כן.

עמליה: כן, ואני מבינה שאתה, אחרי התקופה הזאת, בעצמך, מתחיל להשתמש בסמים מסוימים, ופותרים נגדך בגיל 14 תיק פלילי?

איציק: נכון.

עמליה: על מה?

איציק: על אלימות. התחלתי, כן... להסתובב עם אנשים, מה שנקרא, פחות... היותר בעייתיים, ו... אני ניסיתי, אחרי שהוא נפטר, באיזשהו מקום כן...

עמליה: להקל על עצמך.

איציק: להיות כאילו הוא אולי, לנסות להתחבר מי הוא היה, מה הוא היה, למה הוא היה.

עמליה: בוא נלך בזהירות קדימה. איציק בן ה-18 עכשיו, עד כמה הוא רוצה להתגייס לצה"ל ובתפקידי לחימה?

איציק: ברמה הכי גבוהה שיש, ברמה הכי גבוהה שיש. אני עד לפני... לפני שפגשתי את עמותת אחריי, את יודעת, באתי ממקום ש... אף אחד לא בדיוק עושה צבא. לא היה לי אבא בגדול שיסביר לי מה זה ערכים, איך להתנהל וכאלו, אני הייתי צריך כל הזמן ללמוד את זה כאילו לבד, לא היה לי אח גדול שיבוא ויגיד לי את זה אפילו.

עמליה: כן, לא הייתה לך דמות ש...

איציק: אף פעם, כן.

עמליה: שיכולת להזדהות איתה.

איציק: להבין ממנה ולרכוש ממנה איך מתנהלים בעולם ומה... ובכיתה י"א כשהגעתי לאחריי פגשתי שם בחור בשם נועם, שהוא היה יוצא, היה יוצא יחידת סיירת פלס"ר גולני, ו...

עמליה: והנה אתה מוצא את הייעוד שלך.

איציק: ומצאתי את הבן שכאלו... האווירה שהוא משדר ואיך שהוא מתבטא והערכים ומאוד, מאוד התחברתי כאילו ב... מצאתי כאילו פתאום מישהו שאני הכי...

עמליה: מה זה עמותת אחריי? מה, איזו עמותה זו? מה זו עמותת אחריי?

איציק: זו עמותה שהיא לוקחת נערים לפני הצבא ונותנת להם מסגרת סוג של צבאית קצת ו...

עמליה: מכשירה אותם לקראת הגיוס.

איציק: כן, ומלמדת אותם מה זה ערכים של, למה להתגייס בעצם, ומה, מה עומד מאחורי זה ו...

עמליה: ובנובמבר 2013 אתה מתגייס לגולני.

איציק: החלום הכי גדול שלי, כן, להיות בפלס"ר כמו... כמו הבחור, כמו נועם, להגיע לפלס"ר גולני. אני מקבל זימון לחטיבת גולני, קופץ ככל שיכול גבוה.

עמליה: והנה אתה חייל בגולני, לוחם כמו שרצית להיות.

איציק: כן.

עמליה: הגשמת חלום.

איציק: בגיבוש.

עמליה: זמן קצר אחר כך, ביולי, 2014, פורץ מבצע צוק איתן.

איציק: נכון.

עמליה: איפה זה תופס אותך?

איציק: צוק איתן התחיל ביולי, אני ב... אני ממש בתחילת יולי מסיים את ההכשרה, אני התגייסתי בנובמבר, הכשרה זה בערך שמונה חודשים, אז תחשבי שזה בדיוק יוצא נובמבר עד אוגוסט, עד יולי, זה בערך שמונה חודשים. סגרנו שבת והיינו אמורים לצאת שבת לאחר מכן, ולא יצאנו בשבת, ירדנו ל... שטחי כינוס, אז ככה שלא, לא הספקנו אפילו להיות בבית אחרי הגדוד, ישירות איך שעלינו ירדנו.

עמליה: נזרקתם לתוך ה...

איציק: כן. ירדנו לשטחי כינוס.

עמליה: ואנחנו, אנחנו עם הטנק שלך או עם הנגמ"ש בשכונת שג'אעיה.

איציק: כן.

עמליה: בתוך קרב עקוב מדם, ומסביבך שבעת חבריך, שבעה לוחמים, מוצאים את מותם. זה קשה לך, גם היום.

איציק: אה... כן, זה מחזיר אותי לאותם רגעים... שלפני. לפני המקרה ש... היינו שם ביחד וקפצנו ושרנו שירי פלוגה, ושרנו שירים... ארץ ישראל שלי יפה וגם פורחת... ו... ואת יודעת, המקרה קרה ממש בכניסה, תבדקי לפי הדו"חות זה קרה שעתיים ממש אחרי שהייתה את הכניסה של...

עמליה: אחרי תחילת המבצע.

איציק: כן, ממש שעתיים או שלושה, זה... לא, היינו...

עמליה: שבעה.

איציק: לא היה לנו את הזמן אפילו להיות...

עמליה: להסתגל.

איציק: להסתגל ללחימה, פשוט...

עמליה: שבעה חברים שלך, מתוכם חברך, חברך הטוב, נכון?

איציק: חברי...

עמליה: גם הוא מסיים, מאבד את חייו בקרב הזה.

איציק: נכון, חברי הטוב, שכמה רגעים לפני שהווסט שלו... הווסט שלי היה אמור להיות, אני הייתי אמור... לא יודע אם זה כתוב בתחקירים, הווסט שלי היה אמור להיות שם ממש כמה דקות לפני כן, לפני שהוא עלה לאותו נגמ"ש, וזה היה שני נגמ"שים ואנחנו הצטרפנו כאני, בן, ועוד חבר הצטרפנו למחלקה, למחלקה לא שלנו.

עמליה: אוקיי.

איציק: נכנסנו למחלקה שלא שלנו, ובהתחלה שיבצו אותי לנגמ"ש של אוהד, שזה אותו נגמ"ש שבדיעבד נפגע, ובן היה אמור להיות עם הקצין שלי, וממש כמה דקות לפני שנכנסו, פשוט הגיח מאיפשהו ואמר אני לא עולה עם ניקו, ניקו זה הקצין שלנו, והוא אמר אני עולה אתכם ו... פשוט הווסט שלי עבר מ... מהמקום של אוהד לקדימה, לווסט... לנגמ"ש השני והוא... ו... שעתיים לאחר מכן הוא... עולה... אני... עד היום, אומר את זה לאנשים לפעמים, מאמין שלא יכולים להבין באיזשהו מקום גם לא יכולים להאמין, אני ראיתי את בן שם בתוך הלהבה הבוערת כשאני יצאתי מהנגמ"ש ואני ראיתי את הדמות שלו מול הפנים שלו עם חיוך כאילו...

עמליה: כן. זה רגעים אחרונים שלו שאתה מתאר?

איציק: זה, זה לא... הוא היה שמה בתוך האש הבוערת, אבל אני הרגשתי עד היום... אני, יש לי את החיזיון הזה שאני, ממש עומד שמה מהצד, מסתכל על הנגמ"ש עולה באש ואני רואה אותו שם, בדמותו ממש, עם חיוך...

(מוזיקה)

עמליה: המלחמה נגמרת, הקרב נגמר, הקרב מסתיים, אתה נשאר אפילו באותו תפקיד שהיית, אבל אתה לא חוזר מן המלחמה הזאת, אתה לא... בשבילך הקרב הזה לא נגמר, מתי אתה מבין את זה? מתי... התודעה שלך מבינה שאתה לא יכול להמשיך לחיות כרגיל?

איציק: האמת ש... אני... חשוב ש... זה לא לקח הרבה זמן... בהתחלה, את האמת שבהתחלה בחודשים הראשונים זה התבטא בעיקר בחוסר שינה, חוסר תיאבון, לא משהו שהוא ממש מרגישים... ולאט לאט...

עמליה: סיוטים?

איציק: לאט לאט אחרי ש...

עמליה: סיוטים גם?

איציק: בהתחלה לא, זה נטו היו פלאש, זכרונות. הייתי קורא לזה, כן. זכרונות שאני עדיין לא, לא שוכח. ו... היה תרגיל אחד צבאי ש... ש... הייתי באחד מהלילות, הייתי אמור להיות, כנראה שהייתי אמור להיות סוג של שומר על האזור, או שלא יודע, לא יודע תוך כדי, הייתי אמור לשמור על האזור, ואיכשהו העירו אותי מתוך, מתוך סיוט, לא סיוט, כן, סיוט, שאני נמצא בו, ואני כולי... כל ה... כל המכנסיים והחולצה, הכול כאילו בוך, כולי בוך...

עמליה: ומישהו מזהה את העובדה שאתה נתון ברגע של סיוט? רגע של? היה פוסט טראומה? שצועקת לשמיים?

איציק: הסמל שלי, אני... אותו רגע שהסמל שלי העיר אותי מזה ולקח לי את הנשק כאילו, ולקח לי את הנשק והתעוררתי... אני... לא, לא הצלחתי לדבר, לא הצלחתי לדבר. שאלו אותי, הם התחילו לשאול ולא יודע מה, אבל אני זוכר שפשוט...

עמליה: אתה כבר עמוק בפוסט טראומה.

איציק: ??? אותי ולא כן, לא הצלחתי לדבר, זה היה... הלכתי רחוק גם מכל ה... מכל המחלקה ונצמדתי שם לאיזה עץ, פשוט ישבתי. ניסו להתקרב אליי אבל הרחקתי את כולם.

עמליה: לא נתת.

איציק: כן, אבל... אני חושב שהקצין שלי הבין, בטח, הוא... הוא סיפר לי שאני צעקתי שמה גרוסמן, גרוסמן.

עמליה: גרוסמן זה היה אחד מהחבר'ה?

איציק: גרוסמן זה היה הקצין של הנגמ"ש.

עמליה: של הנגמ"ש.

איציק: שלי, כן, ו... היה ניסיון לטעון את הנשק כאילו, היה.

עמליה: שלך.

איציק: טענתי, לא היה, לא היה בנשק...

עמליה: מעצור?

איציק: לא, לא היה תוף??? כאילו לא היה... היה רק ניסיון??? באמת לטעון את הנשק.

עמליה: אתה אומר, במזל לא הזקת לעצמך אז כבר.

איציק: לא היה תוף, כן, כבר אז. זה היה... זה היה די...

עמליה: ומישהו מזהה את המצב הזה? מישהו מבחוץ?

איציק: אני חושב ש...

עמליה: מגדיר את מה שאתה נמצא, את התופת הזאת שאתה נמצא בה?

איציק: כן, כן, אנשים...

עמליה: מי האיש שלידרך?

איציק: אני קיבלתי, קיבלתי לאחר מכן... באותו יום לא, לא שיתפתי פעולה, הוציאו אותי לבית ושלחו לי קב"ן.

עמליה: אוקיי.

איציק: קיבלתי??? קב"ן.

עמליה: שלחו לך קב"ן, אוקיי.

איציק: כן, ו... והתחלתי... התחלתי, הוא התחיל להסביר לי לאט לאט, מה, מה, מה, מה זה אומר, מה... כאילו...

עמליה: ואתה מרגיש שהוא מבין? אתה מרגיש שהוא מבין, אותו קב"ן, את מצבך? אתה חש שהוא... יודע לקרוא אותך?

איציק: אני מרגיש שהוא רוצה להבין.

עמליה: אוקיי.

איציק: הוא רוצה להבין. כאילו זה היה קב"ן, זה היה איש שעד היום אני... עד היום אני זוכר לטובה, כי הוא היה ממש דמות... הוא מעבר לקב"ן, הוא היה איש באמת, שעזר לי כאילו.

עמליה: הוא עזר לך.

איציק: הוא עזר לי המון, וגם אם זה שיחות בשתיים בלילה פתאום, כאילו...

עמליה: כלומר מאותה נקודה אתה והוא בעצם מנסים למצוא איזושהי דרך לחזור לחיים הנורמליים. לחזור ל... לחזור ל...

איציק: לא, אני מנסה להבין מה זה, מה זה הדבר הזה. מה זה הדבר הזה שאני נמצא בו כאילו, אני תמיד ראיתי את זה בסרטים וראיתי את זה במקומות האלה ו... זה... זה מלחיץ אותי, זה גם נותן לי כאילו... אני אומר, פאק על כל החיים אחורה גם, כל החיים אחורה.

(מוזיקה)

עמליה: בין סיום צוק איתן לאחרי התקופה שאתה עדיין נשאר בצבא.

איציק: כן.

עמליה: לא משתחרר עדיין מצה"ל, אבל הנפש שלך קרועה, הנפש שלך חבולה, ואתה מנסה למצוא... למצוא...

איציק: הנפש... אז זהו...

עמליה: מענה.

איציק: זה מה שאני אומר, אז בהתחלה מאוד התעסקתי בלהבין מה זה הדבר הזה, מה, מה זה אומר. אני... ילד בן 20, 19, אפילו לא 20 כאילו, שלא... לא מבין, כאילו אני אומר לעצמי מה עכשיו אני אהיה כמו ה... את יודעת, זה סטיגמה כזאתי שהכניסו לנו, שפוסט טראומטיים הם דפוקים, וש...

עמליה: שהם דפוקים?

איציק: כן, שהם דפוקים, שיש משהו לא בסדר, שהם אנשים חלשים כנראה.

עמליה: כן, שהם לא יודעים להתגבר בעצמם.

איציק: כן, וכאילו, מה אני, זה אני כאילו? זה מאוד היה לי... מאוד, מאוד, מאוד קשה בהתחלה לקבל את זה, ו... אז, אז בו זמנית קיבלתי את זה. ניסיתי, ניסיתי...

עמליה: אתה מתחבר להלומי קרב נוספים בשלב הזה?

איציק: לא, לא.

עמליה: אתה מתחבר? עדיין לא. עדיין אתה...

איציק: אנונימי, ולא...

עמליה: מנהל את ה... מנהל את ה...

איציק: אנונימיות כזאת.

עמליה: את הקרב על חייך לבד.

איציק: לא, לא... לא חברים כל כך ולא... גם לא חברים קרובים, גם לא ב... כי אני לא נכנסתי עם המחלקה שלי, חשוב לציין, נכנסתי עם שתי חברים, מחלקה אחרת, המחלקה שלי עצמה, לא נכנסה לצוק איתן, לא הייתה, לא נלחמה.

עמליה: אוקיי.

איציק: והרבה אפשר להבין מפה ש...

עמליה: מקרי.

איציק: פחות יכולתי לשתף... בן נהרג וחברי הטוב שהיה איתי, יצא לקורס מ"כים, ובאיזשהו שלב אני נשאר שמה עם המחלקה אני. אני לבד, אין שמה מישהו שהיה איתי בפנים ומבין ו... אין באמת.

עמליה: אין שותפים לסיוט הזה.

איציק: אין כל כך אנשים.

עמליה: שאתה יכול לדבר איתם על זה.

איציק: גם, כן, לא כל כך היה... מקום כל כך להפיל עליו את הדברים האלה, כי אם לא???, לא הרגשתי שהם יבינו או יוכלו להזדהות איתי.

עמליה: ובכל זאת, איפה, איפה מתחיל, איפה מתחילה תחושה של תסכול? שבעצם לא עולים על מה שאתה מרגיש? על איפה שאתה נמצא, על האש שבוערת בתוכך?

איציק: הם עלו על זה.

עמליה: באיזה שלב הם עלו על זה?

איציק: אז אני אומר, ממש שכשהייתי בתקופה הזאת, שלא קיבלתי, הכי לא קיבלתי, לא את עצמי, ושנאתי את עצמי, אז ניסיתי לקבל מזר בדברים אחרים. את אמרת שזה היה...

עמליה: שימוש בסמים.

איציק: זה לא בדיוק היה, זה אולי קצת היה, אבל זה היה יותר... ללכת למלא מסיבות בשביל לפזר מלא כסף.

עמליה: אוקיי. לפזר הרבה כסף.

איציק: כאילו להיות כמו איזה...

עמליה: לחיות.

איציק: כן.

עמליה: ??? כי מחר נמות.

איציק: להשכיר רכבים כאילו דלוקס, וגם אם זה אומר לפעמים הימורים, לעשות, אף פעם לא הימרתי יותר מדי, לעשות כל מה שלא עשיתי, לעלות על רכבים, להשכיר רכב מהיר, למשל הלכנו...

עמליה: מתוך התחושה שהחיים הם אין בהם ממילא...

איציק: כן, רציתי למשל לנהוג על רכב מהיר, וכמו ברכב ספורט, אז ארגנתי את זה והייתי צריך כאילו, לעשות הכול, לקחתי מאנשים שהם יענו היו חברים, הם היו כנראה גם מלווים לעוד אנשים.

עמליה: וזה קצת חיבר... וזה קצת סיבך אותך.

איציק: וזה קצת סיבך אותי, כן.

עמליה: כלומר נכנסת, נקלעת לחובות.

איציק: נקלעתי, כן, לחובות...

עמליה: שבעצם אתה התחלת באורח חיים כדי לעצור לעצמך לצאת מאיפה שאתה נמצא, וזאת הדרך שמצאת לבד.

איציק: כן, אבל...

עמליה: אבל היא סיבכה אותך.

איציק: כן, זה גם היה כאילו, את יודעת, כשחזרנו מצוק איתן ואתה חוזר אחרי לחימה ואתה מגיע לתל אביב כאילו, ואתה רואה את כל ה...

עמליה: האנשים שחיים.

איציק: את כל החיות הזאתי, את כל התזוזה הזאתי ואת ה... ואתה... לא... לא מבין כאילו, זה לא יכול להיות כאילו... זה, זה נתן לי את המקום של מה שלא עשיתי אני חייב להספיק לעשות כאילו באיזשהו מקום, הבנת?

עמליה: כן.

איציק: וניסיתי, וכנראה שזה...

עמליה: זה לחיות את החיים במלואם כי ממילא הם הולכים ואוזלים.

איציק: כן.

עמליה: במהירות כזאת.

איציק: כן, ו...!

עמליה: נעשית כאילו צרכן של החיים מהצד השני שלהם, לבלוע אותם.

איציק: כן, כן. של הגשמיות, של כל הכן...

עמליה: לבלוע את החיים.

איציק: לבלוע את הגשמיות הזאת כן, את הבחורות, כל הדברים האלה. כל מה שיוצא בכך.

עמליה: לחיות את החיים. כן. ומתוך כל זה הנפש השבורה מנסה למצוא לה איזשהו מזור אמיתי, ולא רק ב... בהתפרעויות האלה שאתה מתאר.

איציק: אבל הנפש לא מבינה עד כמה היא צריכה למצוא ומה היא צריכה, זה... זה... התחלה של פוסט טראומה זה מאוד קשה לקלוט את זה, לתפוס את זה בהתחלה או... מגיע לאט לאט, בטפטופים ופה ושם וזה עולה וזה, ואז אני חייב להגיד שמאחר שידעו שאני, ידעו שיש לי את הבעיות האלה, הורידו אותי לעבוד ב... להיות טבח שעושה שבוע שבוע, הייתי חצי שנה טבח שעשה שבוע שבוע, שבוע הייתי עובד, כל שבוע, ואחרי חצי שנה בערך, שבעה חודשים, החזרתי את כל החובות האלה.

עמליה: בעצמך.

איציק: כן, חזרתי להיות לוחם במחלקה, נלחמתי להישאר במחלקה ואני יודע שזה הגביר לי את הפוסט טראומה, היום בדיעבד.

עמליה: שעשית את זה נגד..

איציק: נגד ה...כן.

עמליה: היכולות שלך.

איציק: כן. המון כי... בן, יש משהו בבן, לא דיברנו עליו, אבל... בן...

עמליה: בן זה חברך הטוב?

איציק: בן זה חברי, כן. שנהרג.

עמליה: שנהרג בנגמ"ש.

איציק: כן.

עמליה: איך קראו לו, איציק?

איציק: בן ועמנו.

עמליה: בן ועמנו.

איציק: כן. (פאזזה) כשהשתחררתי הפוסט טראומה התגברה מאוד. אני השתחררתי כאילו... היה לי דירה, הייתי שוכר דירה והכול גם במהלך כל השירות הצבאי.

עמליה: איפה? בתל אביב?

איציק: לא, בירושלים.

עמליה: בירושלים.

איציק: כן, עם אחותי, ו... וזהו, אחרי הצבא המשכתי לעבוד, התחלתי לעבוד, והייתי צריך לשלם את השכירות, ו... ובערך כמעט איזה חצי שנה של... שניסיתי לסדר בין עבודה בין עבודה בין עבודה ולא הלך לי ולא הלך לי, ובסופו של דבר הבנתי שאני לא יכול בכוחות עצמי להשתלט על זה, וחזרתי לגור אצל אמי, אצל אימא בבית, כן.

עמליה: ואז אני יודעת שהיו לך התפרצויות, איזה יום עקרת דלתות, התפרצת.

איציק: כן, כן, יש... בקיצור כשהייתי אצלה הפוסט טראומה התחברה, כי אימא שלי לא הבינה את ה... לא מבינה וגם לא האמינה כל כך.

עמליה: מה אתה אומר.

איציק: את יודעת, כן, לא האמינו, גם ??? כולם לא...

עמליה: מה אתה אומר.

איציק: לא יודע, אנשים, שני המקרים??? שלי כנראה לא... כן, לא בדיוק הבינו, אמרו אולי עושה משחקים, אולי עושה ככה, אולי... לא יודע מה, ו... ויום אחד קרה שכבר הם שיקרו לי כאילו ותפסתי אותם ממש על שקר והרגשתי ש...

עמליה: את מי זה אותם בעצם?

איציק: שאין לי מזור.

עמליה: את מי זה אותם? את משרד הביטחון?

איציק: אימא שלי.

עמליה: אתה מדבר על אימא עכשיו, כן.

איציק: על אימא, ופשוט באותו יום... קרה המקרה שלא יודע לתאר במילים, אני חושב שזאת הייתה סצנה שהייתי רוצה למחוק מהחיים שלי, אני לא בדיוק גם זוכר הכול, אני זוכר סוג של מקטעים ש... החדר שלי עקורה לו הדלת מהמקום והחדר השני יש לו נתתי בוקסים והצלחות על הרצפה ו... אני לא אמרתי את זה אפילו סכין בידי, אני גדלתי בשכונה ד', בשכונה הכי קשה שיש שאני מכיר, שכולם

שמה הולכים לא עם סכינים, יש שמה ילדים בני 14 שמסתובבים עם נשקים, לא יודע מה. בחיים לא הייתי מסוגל להרים סכין כאילו, בחיים לא, את יודעת, בתור ילד שגדל אפילו, או נער... כאילו בחיים לא זה, אני מפחד מדם כאילו, יש לי פחד מדם, אני רואה דם אני מתעלף, והבנת עד כמה הדבר הזה, וואו, וגם חשוב לציין שלאחר מכן הגיעו משטרה, אני נאזקתי ואני נכנסתי אפילו למעצר, לכלא. הייתי בכלא.

עמליה: אה, כן?

איציק: כן, הייתי בכלא כמעט חודש, שוחררתי למעצר בית גם אחר כך של עוד חצי שנה כמעט.

(מוזיקה)

עמליה: אני לא נכנסת איתך לרגע עצמו, אני רק רוצה לדעת אם ידעת כשזה קרה, שכל בעצם, כל עם ישראל איתך? אחרי שהצילו אותך והשאירו אותך בחיים? ידעת שיש לך מחאה כזאת מכל שורות העם? כל אדם שבר דעת הושפע מהמעשה שלך ואתה הצלחת לעשות תנאים אימים שעליהם גזרת על עצמך, מה שאי אפשר היה לעשות בדרך אחרת? לא השאירו לך ברירה, איציק?

איציק: זה לא שלא השאירו לי ברירה, זה שאני לא ראיתי.

עמליה: אתה, אתה הבנת שאין לך ברירה.

איציק: אני הבנתי שאין פה ברירה.

עמליה: אבל המעשה עדיין...

איציק: לא שלי, לא שלי. לא שלי, שלנו כעם.

עמליה: של כולם.

איציק: שלנו כעם. שלנו כעם. שלנו כעם, עד כמה, עד כמה, להבין עד כמה התהום הזה של ה... כל החיצוניות הזאתי, כל הבניינים הגבוהים וכל היופי וכל התפארת וכל הדברים האלה, איפה אנחנו? שכחנו את עצמנו פה, אנחנו ??? אנשים, שכחנו... כולכם.

עמליה: זה מאוד מרגש מה שאתה אומר. ??? להסביר.

איציק: כולכם שכחתם את עצמכם בפנים. את הבפנים שלכם שכחתם. בשלב שהבנתי ש... שאם לא יקרה פה מעשה קיצוני הזה, לא יהיה פה שינוי. לא יהיה פה משהו, כאילו...

עמליה: זה מעורר צמרמורת שאתה מדבר על זה בימים האלה.

איציק: זה...

עמליה: לשמוע אותך אומר את זה בימים שאנחנו מתמודדים איתם עכשיו.

איציק: כן, זה מאוד... זה מאוד מתקשר, מאוד מתקשר גם ל...

עמליה: ואני רוצה לקחת אותך.

איציק: גם למגילת אסתר, לפורים, שהאמת, האמת והצדק והזה הם בסוף ניצחו, ועשו משתה גדול אפילו לכבוד זה.

עמליה: אחרי המקרה הזה שבו, כמו שאני אומרת, כל עם ישראל עצר את נשימתו, ואתה מתעורר, אתה מתעורר בבית החולים אחרי שהיית נטול הכרה הרבה זמן. את מי אתה מוצא סביב המיטה שלך? אתה מבין שכל עם ישראל איתך? שאתה מבין שחוללת מהפכה בתחום של הלומי הקרב? של הפוסט טראומטיים?

איציק: אני לא יודע אפילו איך להגדיר את זה, כי אני לא הרגשתי, היה לי כאב פיזי עצום, אבל באותה נשימה גם את הדבר הענק הזה כאילו שקורה...

עמליה: הדבר הענק זה החיים?

איציק: לא, לא, האמרה הגדולה הזאתי שנאמרה ואנשים הבינו אותה והתחברו אליה ו... וכל אחד בעם הזה התחבר אליה כי משהו שהוא אמיתי והבנתי ש.. שזה איחד גם את העם... כאילו האמת הזו, הדבר הזה...

עמליה: אני לא זוכרת שמישהו, שהעם הזה התאחד סביב משהו כמו שהוא התאחד סביב הדאגה והטלטה מהמעשה שעשית.

איציק: כי אני חושב שכל אחד ואחד ידע את זה בפנים וכל אחד הבין את זה, אבל אף אחד לא בא ואמר את זה, אף אחד לא, אף אחד לא, באמת מוכן לוותר על כל האגו ועל הכול והם הבינו בתוך עצמם, כל אחד הבין בתוך עצמו את ה... כולם אומרים, אמרו, יצאו ביציאה כולנו איציק סעידיאן, זה שאומרים כולנו איציק סעידיאן, זה בסוף כאילו לא אני איציק סעידיאן, כולנו אנשים שרוצים הכרה, אנשים שיש בנו נפש, שיש בנו עוד דברים, יש בנו, תסתכלו לבפנים כאילו, כולם, כולם בחוץ, גם פוסט טראומטיים, גם לא פוסט טראומטיים, לא משנה מה, רוצים את ההכרה, שיכירו שיש בבן אדם נפש, יש בו מורכבות, יש בו עוד דברים ויש...

עמליה: ואכן זה מה שחוללת. זה מה שהצלחת לחולל כי החוקים שונו.

איציק: ואנחנו לא מושלמים, ו... ו... ו...

עמליה: החוקים באמת...

איציק: והחולשה שלנו, ולפעמים אולי גם החוזקה שלנו, באיזשהו מקום.

עמליה: ואכן, אתה הצלחת לשנות את השינוי, להביא את השינוי המיוחל הזה. במחיר נוראי, במחיר נוראי, אבל אתה יודע שהחוקים שונו, ואתה יודע בדיוק היום שאותו פוסט טראומטי שחזר מהקרב בשג'אעיה ולא ידעו איך להתייחס לזה, לא יהיו יותר כאלה בצבא? לא יהיו יותר ילדים, נערים, חיילים שיחפשו אופן קשבת לפוסט הטראומה שלהם אחרי המעשה שאתה עשית?

איציק: אני... זה...

עמליה: אתה מקווה שזה מה שיהיה.

איציק: זה החלום שלי, זה החלום היום.

עמליה: אני מבינה.

איציק: כשאת אומרת שכל פוסט טראומטי לא יהיה שמה, בנקודה הזאתי שאני הייתי בים, עם שקיות, הולך שלושה, כמעט... חודש מסתובב עם שקיות, ישן בים, אוכל להביא מפה כאילו, אני נזכר בחודש וחצי הזה שהייתי שמה, ש... ועוד היו עוד כמה מקרים ש... אבל שמה הרגשתי ממש כאילו... הייתי מדבר עם אחותי ואני, תמיד נזכר ברגע הזה ואני אומר, זה כרגע מה ש... כרגע אני קם בבוקר ואני אומר, אני, היום יש לי מיזם שאני רוצה לעשות, שנקרא הגל של איציק.

עמליה: ספר לנו עליו קצת.

איציק: שהוא אמור...

עמליה: אתה גולש.

איציק: כן.

עמליה: אתה גולש בלא מהיום, עוד, אני מבינה ש...

איציק: כן, נכון.

עמליה: שבשנים הראשונות לחייך.

איציק: כן.

עמליה: עסקת בגלישה. זה לא משהו ש...

איציק: לא, לא עסקתי בגלישה. גלישה היא...

עמליה: זה חדש?

איציק: זה אחרי הפוסט טראומה, היא...

עמליה: אוקיי.

איציק: לי בדיעבד היא הייתה תחליף לכדורים, אני כשהייתי גולש, כמעט אחרי, חצי שנה בערך כבר לא הייתי משתמש לא בכדורי הרגעה, לא שינה גם, שום דבר.

עמליה: באמת? כל הכבוד.

איציק: חוץ מקנאביס, כן.

עמליה: כל הכבוד. יכולת לרדת מכל הכדורים הפסיכיאטרים?

איציק: לגמרי, לגמרי, לגמרי. הגל של איציק מדבר על זה שאני תמיד נזכר באותו רגע שמה, ו... החלום, כן, או החזון, שכן, הגל של איציק, רוצה להתעסק בהמון דברים. לא רק, לא רק ב... אפילו זה יכול להיות לא רק נכי צה"ל, אבל להביא דברים שהם חדשים, שהם אלטרנטיביים, ש?? אותנו דרך דברים טבעיים, דרך הטבע, דרך מה ש... מה שהטבע נותן, מה שיש לנו...

עמליה: אתה מדבר על האחים שלך הפוסט טראומטיים הלומי הקרב?

איציק: גם, בעיקר.

עמליה: נכים?

איציק: גם נכים, בני נוער במצוקה, בעיקר לעזור לקהילה להתחבר לפנימיות ויותר לזה, ודרך, דרך הטבע, ו... ועם זה ביחד, זה התרופה האמיתית, אני מאמין, לכל דבר. עם החיבור האמיתי לעצמך והחיבור לטבע שיש לך, זה...

עמליה: איפה אתה רואה את עצמך איציק בעוד אפילו שנה? בעוד שנה מעכשיו? אתה יושב מולי ואני רואה אותך מחייך ו... יש לך הרבה, הרבה חיות בעיניים.

איציק: תודה.

עמליה: ואני מבינה שאתה מסתכל קדימה, ולא אחורה.

איציק: משתדל.

עמליה: משתדל לא, לא להיות שוב במקום חס וחלילה, במקום שהיית צריך להיות בו כדי...

איציק: כן.

עמליה: כדי לעזור לעצמך. אז איפה אתה רואה את עצמך בעוד שנה נגיד?

איציק: אני... אמרתי, אין לי, אין לי, אין לי חלומות, יש לי, יש לי כאילו לטוס וכל מיני דברים כאלה אבל החלום האמיתי שלי שאני כמו שהייתי, היה לי... כמו שאני תמיד אומר, שאני אהיה תמיד באהבת ורעך כמון, ובאהבת לרעך כמון, זה כמון. קודם כול, שאני אאהב את עצמי, אקבל את עצמי, עם הכול, עם הסטיגמות, עם הזה, עם זה, וככה אני אוכל להביא את האחר למקום הזה, וכולנו, כולנו בעזרת השם, נגיע לאיזשהו מקום של באמת... חיים יותר, יותר טובים ויותר... ובנין שהקשיים שמגיעים אלינו, הם באים כדי לתת לנו קונטרה, להעיף אותנו קדימה. הלוואי שאני אוכל לעזור ולקדם דברים זה... היה עוד חלום מלפני המקרה ו... והנה פה, אני פה אחרי המקרה הזה איכשהו בדיעבד, ממצב שעשיתי משהו שהוא הכי לא... קדוש ברוך הוא הביא אותי לפה, אני מאמין לו סתם... ותאמיני לי כאילו, בתור ילד בן 13.

עמליה: הנה אתה חוזר אל הילד ההוא.

איציק: חלמתי לעשות פה, במדינה, משהו אחר.

עמליה: לא סתם אמרתי שהסיפור שלך הוא נס שהתרחש, אבל הוא עדיין מתרחש. זה שחזרת אלינו, זה נס, זה הנס שהתרחש, אבל הוא עדיין ממשיך להתרחש, וחופץ מאשר להגיד לך שאני רוצה לחבק אותך, אני רוצה להגיד לך תודה.

איציק: תודה, תודה גם לך.

עמליה: על ה... על זה ששיתפת אותנו, ולאחל לך את כל ההצלחה שבעולם.

איציק: אמן, תודה, תודה.

עמליה: ולהיות חלק, להיות חלק מהטוב.

איציק: שנבין, אם זה מתקשר לימינו, שלמרות כל המחלוקות, למרות כל הסטיגמות, למרות הכול, מתחת להכול, אנחנו אנשים עם אותם רגשות, עם אותם רצונות, כל אחד הוא עולם ומלואו, כל אחד יש בו את הניצוץ האלוהי המיוחד וטביעת האצבע הייחודית שבו שהוא לא סתם פה. זה שקרה המקרה שלי ואתם חושבים שאני בכלל לא סתם פה ואני שליח, אני היום מבין עד כמה כל אחד ואחד, קריטי ונחוץ ו...!

עמליה: המסע שלך רק מתחיל.

איציק: וכל אחד הוא שליח.

עמליה: ובשליחות הזאת המסע שלך רק מתחיל, אז אני רוצה להגיד לך שוב, תודה רבה שבאת לשתף אותנו, ואנחנו אוהבים אותך, איציק, אנחנו רק שמחים לראות אותך כמו שאתה היום.

איציק: תודה רבה, תודה, תודה.

עמליה: ותעלה ותצליח.

איציק: ניפגש ב... כן, ניפגש בשמחות.

עמליה: נכון, זה מה שאומרים. הנה, חזרנו לקלישאות. זה בסדר. תודה איציק.

איציק: תודה לך.

עמליה: תודה.

קריין: זה בנפשנו. פודקאסט מבית אתר שוויים.